

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/73/2013
Identifikačné číslo spisu:	1013200714
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1013200714.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu Bc. I. G., bytom v W., N. Q. č. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Marcelom Kohútom, advokátom, so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia 95, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. februára 2013, číslo SLV-PS-PK-165/2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. októbra 2013, č. k. 1S/97/2013-84, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. októbra 2013, č. k. 1S/97/2013-84, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 165,56 € k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Marcela Kohúta, advokáta so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia 95, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. októbra 2013, č. k. 1S/97/2013-84 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP napadnuté rozhodnutie žalovaného z 21. februára 2013, č. SLV-PS-PK-165/2012 v spojení s personálnym rozkazom z 22. júla 2011, č. 293 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému bola uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky z 21. februára 2013, č. SLV-PS-PK-165/2012, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu - personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky z 22. júla 2011, č. 293/2011, vo veci prepustenia žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru justičnej a väzenskej stráže SR a Železničnej polície (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“) zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a napadnutý personálny rozkaz bol potvrdený. Personálnym rozkazom z 22. júla 2011, č. 293/2011 bol

žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pretože porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Jeho konanie spočívalo v tom, že bol po nástupe do zamestnania dňa 18. mája 2011 podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu, pričom mu bola v dychu zistená hladina 0,17 mg/l alkoholu, keďže poprel požívanie alkoholu počas výkonu služby ako aj pred nástupom do výkonu služby, bol podrobený opakovanej skúške s výsledkom 0,15 mg/l.

Krajský súd uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25. septembra 2012, sp. zn. 8Sžo/23/2012, zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 5. apríla 2012, č. k. 1S 218/2011-152 tak, že pôvodné rozhodnutie žalovaného z 13. októbra 2011, č. SLV-PS-PK-167/2011 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného podľa krajského súdu nesporne vyplynulo, že žalovaný správny orgán vo veci nedoplnil žiadne dokazovanie, len opätovne zdôraznil zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy žalobcu, ktoré podľa názoru žalovaného spočívalo v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným, keď štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu a to aj napriek oboznámeniu sa so sprísnenými opatreniami v súvislosti s jeho požívaním.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch a nedostatočne zistil skutkový stav. Ak žalovaný dospel k záveru, že užitie lieku Stoptussin a obličky Mila je dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. f/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, mal tento svoj záver podrobne odôvodniť. Zákonná definícia dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. 1, § 191 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch podmienok a to porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Krajský súd však z obsahu administratívneho spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli právnym základom pre vyššie uvedený záver.

Ďalej krajský súd vytkol žalovanému, že len všeobecne konštatoval, že služobná povinnosť bola porušená zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bez vysporiadania sa so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu a to najmä s poukazom na hodnotu zisteného alkoholu v dychu policajta a vyhodnotenia jeho doterajšieho výkonu služby. Žalovaný sa tiež žiadnym spôsobom nevysporiadal s nesúhlasným stanoviskom odborového orgánu v zmysle ust. § 225 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietal, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v plnom rozsahu sa pridržiaval vyjadrenia k podanej žalobe žalobcu, ktoré bolo zaslané krajskému súdu.

Namietal, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že žalovaný správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci a rozhodnutie je pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné. Žalovaný opísal v čom spočívalo konanie žalobcu, ktorým mal porušiť služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a vymenoval dôkazy, z ktorých mu vyplynul uvedený skutkový stav.

Ďalej žalovaný opísal priebeh správneho konania o prepustení a uviedol, že o jeho začatí konania bol žalobca upovedomený 23. mája 2011 na základe doručeného úradného záznamu SKIS MV SR o

vykonaní kontroly s výzvou o vyjadrenie. Žalobca vo vyjadrení poprel požitie alkoholu pred i počas výkonu služby a pozitívne dychové skúšky pripísal užitiu lieku Stoptussin a obľátky Mila krátko pred vykonaním prvej a celej obľátky Mila krátko pred vykonaním druhej dychovej skúšky. Na tejto obrane zotrval aj pri výsluchu ako účastník konania. Na vlastné náklady si dal vypracovať znalecký posudok znalca MUDr. S. Y., podľa ktorého pozitívne dychové skúšky u žalobcu mohli byť ovplyvnené užitím uvedeného lieku a obľátky, znalec však odporučil vykonať vyšetrovací pokus. Nadriadený preto vykonal vlastné šetrenie, v rámci ktorého zistil presne a úplne skutočný stav veci. Zabezpečil odborné vyjadrenie KEÚ PZ, podľa ktorého mohla byť užitím terapeutickú dávku lieku Stoptussin ovplyvnená prvá dychová skúška. Vplyv konzumácie obľátok Mila na výsledok dychovej skúšky KEÚ PZ nie je známy. Podľa vyjadrenia kontrolujúcich pracovníkov SKIS MV SR žalobca po prvej dychovej skúške požiadal o možnosť vypláchnutia ústnej dutiny vodou, v čom mu bolo vyhovené, a na toaletu ho sprevádzal jeden z nich, pričom vylúčili že by žalobca mohol požiť obľátku Mila.

Žalovaný ďalej uviedol, že dôsledným vyhodnotením dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu, nadriadený dospel k záveru, že tento porušil služobnú prisahu i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z uvedeného dôvodu spracoval návrh na jeho prepustenie a vopred ho predložil na prerokovanie príslušnému odborovému orgánu, ktorý s ním nesúhlasil. Žalobca bol s návrhom a dôkazmi oboznámený dňa 30. júna 2011 a poučený o možnosti vyjadriť sa k návrhu, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa. Žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne ďalšie námietky, návrhy ani dôkazy, ktoré by vyvracali jeho protiprávne konanie, a preto nadriadený postúpil návrh služobným postupom na realizáciu ministromi vnútra SR. Minister vnútra SR vydal personálny rozkaz, ktorý bol napadnutým rozhodnutím potvrdený.

K otázke o prekludovaní zákonnej dvojmesačnej subjektívnej lehoty na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru uviedol, že táto lehota začína plynúť dňom, keď bol návrh na prepustenie doručený ministromi vnútra SR. Návrh bol doručený 11. júla 2011, a preto uvedená lehota by skončila 11. septembra 2011.

Žalobca tiež podľa žalovaného porušil ustanovenie § 136 písm. d/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, lebo policajt je okrem iného povinný nenastupovať do výkonu štátnej služby pod vplyvom alkoholických nápojov alebo liečiv či požívatín, ktoré obsahujú alkohol. Zákon dáva na rovnakú úroveň alkohol a liečivá alebo požívatiny, ktoré alkohol obsahujú. Žalovaný namietal, že z priloženého spisového materiálu nevyplýva priamo, že by sám žalobca žiadal o odber a vyšetrenie krvi. Zo zápisníc o výsluchu ostatných osôb vyplýva iba toľko, že niekto takú požiadavku spomenul. Kontrolný orgán však považoval za postačujúce výsledky dychových skúšok.

Žalovaný ďalej namietal, že prepustenie zo služobného pomeru nie je disciplinárnym opatrením. Ide o personálne opatrenie ako výsledok samostatného personálneho konania o prepustení a nevzťahujú sa naň ustanovenia zákona o disciplinárnych opatreniach, ani ustanovenia zákona o Správnom konaní.

V prípadoch zastavenia konania pri nízkej hladine alkoholu v dychu zrejme nadriadený posúdil, že v týchto prípadoch neboli naplnené znaky prepustenia. K žiadnemu porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných vzťahoch nedošlo.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že podstatnú časť odvolania žalovaného tvoria všeobecne známe právne názory, ktoré žalobca nespochybňuje. Prvostupňový súd vydaním a odôvodnením svojho rozhodnutia žiadnu z týchto zásad neporušil ani nespochybnil. Žalobcovi však ani nie je zrejmé, v akej relevancii sú tieto odvolacie tvrdenia k odôvodneniu rozhodnutia súdu. Aj otázka plynutia dvojmesačnej subjektívnej prekluzívnej lehoty je bez relevancie k odôvodneniu rozsudku, lebo súd v tejto veci nedal za pravdu žalobcovi a na tomto žalobnom dôvode svoj rozsudok nezaložil. Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby sa týmito časťami odvolania odvolací súd ani nezaoberal, lebo uvedené skutočnosti ani neboli medzi účastníkmi sporné a preklúzia nebola dôvodom vydania

rozhodnutia.

K jednotlivým odvolacím tvrdeniam žalobca uviedol, že výklad povinnosti, nenastupovať do služby pod vplyvom alkoholu tak, že žalobca bol povinný zisťovať, či sa v požívatínach nachádza alkohol a až potom ich konzumovať, je nezákonný. V prípade keksov Mila o obsahu alkoholu v nich sa nachádzajúcim nemal vedomosť ani Expertízny ústav a liek Stoptussin je podľa návodu prístupný aj deťom o hmotnosti 7 kg. Ďalej tvrdil, že správny orgán založil svoje pôvodné rozhodnutie na závere, že odber krvi nežiadal nikto z policajtov, pričom až v odvolaní sa žalovaný zaoberá svedectvom Ing. H. o tom, že niektorí z nich krvnú skúšku žiadali, s tým, že z neho nevyplýva, že malo ísť aj o osobu žalobcu. V správnom konaní tiež správny orgán odoprel bezdôvodne vykonanie vyšetrovacieho pokusu. Podľa názoru žalobcu je vyšetrovací pokus viazaný na konkrétnu fyzickú osobu a ak správny orgán považoval vyšetrovací pokus vykonaný na inej fyzickej osobe postačujúci, mal ho prevziať do konania voči žalobcovi a s jeho výsledkom sa vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia, k čomu však nedošlo. Ďalej uviedol, že použitie technického dôkazného prostriedku v súlade s jeho návodom je základným predpokladom akéhokoľvek spravodlivého procesu, konanie o prepustenie nevynímajúc. Záver žalovaného, že dychová skúška je preukazná bez predchádzajúceho poučenia o jedení a pití, je v rozpore s návodom k prístroju Dräger Alkotest.

Žalobca tiež uviedol, že v konaní ani samotný žalovaný nerozporoval skutočnosť, že iní dvaja policajti prepustení neboli, práve s poukazom na nízku hodnotu nameraného alkoholu. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí a ani v súdnom konaní nijako nevysporiadal s rozpornosťou tvrdenia, že akákoľvek hladina alkoholu v dychu je dôvodom prepustenia a tvrdenia, že aplikácia tohto postoja len voči niektorým príslušníkom PZ nie je diskriminačným konaním.

Podľa názoru žalobcu postup, dokazovanie a správna úvaha žalovaného pri vydaní napadnutého rozhodnutia žalovaného sa nijako nelíšili od predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného, ktoré bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2012, sp. zn. 8Sžo/23/2012, a preto sú dané rovnaké podmienky pre rozhodnutie odvolacieho súdu ako v predošlom prípade.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolania bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno vyhovieť.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 OSP).

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ policajti sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ.

Zo spisov vyplýva, že vo veci žalobcovho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ už bolo v súdnom konaní rozhodnuté rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2012, sp. zn. 8Sžo/23/2012, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, z 5. apríla 2012, č. k. 1S 218/2011-152 tak, že rozhodnutie žalovaného z 13. októbra 2011, č. SLV-PS-PK-167/2011 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že žalovaný neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch, nedostatočne zistil skutkový stav. Pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že aj užitie iných látok je dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, mal tento svoj záver náležite odôvodniť.

Najvyšší súd v uvedenom rozsudku uviedol, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli právnym základom pre záver o naplnení zákonnej definície dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/, ktorá vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch domnienok (porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby). Vytkol ďalej žalovanému správneho orgánu, že odôvodnenie obsahovalo len všeobecné konštatácie, bez vysporiadania sa so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu, a to najmä s poukazom na hodnotu zisteného alkoholu v dychu policajta (kde odchýlka meracieho prístroja je 0,018 mg/l) a doterajší výkon služby.

Úlohou žalovaného v zmysle rozsudku najvyššieho súdu z 25. septembra 2012, sp. zn. 8Sžo/23/2012 bolo v ďalšom konaní odstrániť rozpory vo vykonaných dôkazoch a ustáliť skutkový stav. Následne mal tento náležite zistený skutkový stav vyhodnotiť a ak by v súvislosti so zistenými skutočnosťami dospel k záveru, že porušenie povinnosti uvedenej v § 136 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ by dosiahlo intenzitu porušenia služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, náležite mal tento záver odôvodniť a rovnako uviesť aj dôvody, pre ktoré by ponechanie žalobcu bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Žalovaný bol v zmysle § 250ja ods. 4 OSP viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozsudku, a teda napadnutým rozhodnutím mal žalovaný realizovať uvedený rozsudok najvyššieho súdu.

Najvyšší súd považuje postup krajského súdu za správny, ak posudzoval zákonnosť rozhodnutia žalovaného aj z hľadiska rešpektovania právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenom v predchádzajúcom rozsudku. Žalovaný sa podľa názoru krajského súdu predmetným rozsudkom najvyššieho súdu neriadil, lebo žalovaný neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch a nedostatočne zistil skutkový stav, nedoplnil žiadne dokazovanie, len opätovne zdôraznil zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy žalobcu. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku krajského súdu túto skutočnosť ani nevyvrátil, ba ani nenamietal.

Už len tento dôvod je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného, lebo nerešpektovaním právneho názoru súdu žalovaný nielenže porušil ustanovenie § 250ja ods. 4 OSP (resp. § 250j ods. 7 OSP), ale nové rozhodnutie a postup žalovaného trpí tými istými vadami ako jeho predchádzajúce zrušené rozhodnutie.

Na námietku žalovaného, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, treba uviesť, že z rozhodnutia krajského súdu nevyplýva, že by vykonával dokazovanie nad rámec ustanovenia § 250i ods. 1 OSP namiesto žalovaného, práve naopak, krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nezistil skutkový stav, ktorý by bol dostačujúci na posúdenie veci, čím bol daný dôvod na jeho zrušenie v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/ OSP. Žalovaný má a aj mal v zmysle § 233 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ povinnosť postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a na ten účel bol povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. V prípade ak tak nepostupoval, nemožno považovať jeho rozhodnutie za súladné so zákonom.

K otázke plynutia dvojmesačnej lehoty prekluzívnej lehoty treba uviesť, že táto už bola vyriešená v

predchádzajúcim rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2012, sp. zn. 8Sžo/23/2012 a nebola ani dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného krajským súdom. Námieta žalovaného ohľadom začiatku jej plynutia nemohla mať preto v danom prípade žiadnu relevanciu.

Aj odvolací súd mal preukázať, že žalovaný vôbec nedoplnil dokazovanie a neodstránil vytýkané rozpory, čo vyplýva z napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj z administratívneho spisu.

Opakovane najvyšší súd zdôrazňuje, že žalovaný neustálil skutkový stav. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný konštatuje, že kontrolný orgán vykonávajúci dychové skúšky vylúčil, že by žalobca mohol požiť pred druhou dychovou skúškou oblátku Mila, lebo na toaletu ho sprevádzal jeden z nich. Zo zápisnice o výsluchu Ing. I. H. z 22. júna 2011 však vyplýva, že okrem prvého policajta, ktorý mal pozitívnu dychovú skúšku, ostatní, vrátane žalobcu, navštívili toaletu bez dozoru, resp. sprievodu, čo je v rozpore s tým, čo tvrdí žalovaný.

Žalovaný sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so znaleckým posudkom MUDr. S. Y. č. 46/2011 z 21. júna 2011, ktorý predložil žalobca. V odbornom vyjadrení z 22. júna 2011 zabezpečenom žalovaným, Kriminalistický a expertízny ústav PZ nevyvrátil a ani neuviedol dôvody, prečo by závery a odporúčania uvedené v predmetnom znaleckom posudku mali byť nesprávne.

Okrem toho, žalovaný nenariadil ani navrhovaný vyšetrovací pokus, resp. nijakým spôsobom nevyhodnotil vyšetrovací pokus z 24. júna 2011, ktorému sa podrobil iný príslušník PZ, a z ktorého vyplynulo, že použitie kvapiek Stoptussin a oblátok Mila samostatne ako aj spolu, môže mať za následok pozitívnu dychovú skúšku s hodnotami 0,19 mg/l, resp. 0,23 mg/l.

Ďalej zo zápisnice o výsluchu Ing. I. H. z 22. júna 2011 vyplýva, že policajti podrobovaní dychovým skúškam (minimálne počas jeho prítomnosti, a teda do opakovaných dychových skúšok), neboli poučení o svojich právach, ani o možnosti odmietnuť dychovú skúšku alebo o odbere krvi. Na preukázanie totožnosti nebol od nich požadovaný žiadny doklad, boli rozdane záznamy o vykonaní dychovej skúšky s tým, aby si ich vypísali podľa predtlaču. Taktiež z uvedenej výpovede vyplýva, že niektorý z policajtov žiadal odber krvi, ale nevedel uviesť ktorý z nich. Tieto tvrdenia sú tiež v rozpore s tým, čo uvádza žalovaný v rozhodnutí.

Nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že kontrolný orgán mohol v uvedenom prípade považovať za postačujúce výsledky dychových skúšok. Pokiaľ žalobca tvrdil, že pred nástupom do služby alkoholické nápoje nepožíval, mal ho príslušný orgán poučiť o možnosti lekárskeho vyšetrenia odberom a vyšetrením krvi. Tým by správny orgán postupoval v súlade s § 233 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, lebo by bol presne a úplne zistil skutočný stav veci. V zmysle uvedeného ustanovenia bol príslušný orgán povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady a posudzovať rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania. Takto vlastne si sám správny orgán privodil dôkaznú núdzu a znemožnenie zistenia objektívneho stavu veci.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s právnym názorom krajského súdu a považuje rozhodnutie žalovaného za nesúladne so zákonom. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovел a rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 150k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 165,56 € pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia, a to odmeny advokáta podľa § 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby v roku 2013 (vyjadrenie k odvolaniu z 26. novembra 2013), režijného paušálu (130,16 € + 7,81 €) a 20 % DPH.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.